

ΤΟ ΜΥΣΤΙΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Του HUGH CONWAY

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Και πράγματι, αφήνοντάς τους, πήγε στο άλλο δωμάτιο, όπου έπλησίασε στο κιάνο και άρχισε να τραγουδάει.

— Είπε πολύ άργά να μιλήσουμε άποψε, είπε ο Άντονι.

— Καλλίτερα θά ήταν να έπωρελήθουμε της εόκαιρίας, απάντησε ο Τζένερι, γιατί αύριο είμαι άναγκασμένος να φύγω από την Άγγλία.

— "Επτω, μα είνε άνάγκη να παρευρίσκωνται κι' αυτοί οι ξένοι; παρετήρησε ο νέος.

— Δεν είνε ξένοι και θά μπορέσουν να έπιβεβιώτουν την άληθεια των όσων θά σάς πω.

— Δεν μπορώ να συζητήσω για τις ύποθέσεις μου μπρός σ' αυτόν τον άπειτο, είπε ο Άντονι δείχνοντας μ' ένα περιφρονητικό κίνημα το Μαζάρι.

Ο Τζένερι και ο άνηψιός του κουβέντιαζαν σιγά. Η Παυλίνα ήταν στο διπλανό δωμάτιο και ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος ήθελε να την τρομάξουν με το θόρυβο μιας φιλονεικίας. Μά ο Μαζάρι άκουσε τη φράση του Άντονι και είδε το κίνημά του. Το βλέμμα του άστράφη και έιληχίασε το νέο.

— Μπορεί, του είπε, σε μερικές ημέρες να βρεθίτε στην άναγκη να με δεχθείτε ως σύζυγο της άδελφής σας.

Ο Τζένερι άντελήφθη ότι ο Μαζάρι είχε χώσει το χέρι του μέσα στο γιλέκο του, μα έπειδή, αυτή η σιάσις του ήταν συνηθισμένη, δεν έδωσε περιττώτερη προσηγή.

Ο Άντονι ώστόσο δεν καταδέχτηκε να του απαντήσει.

— Προσάντων, είπε στο θετό του άιταιτώ άπ' αυτή τη στιγμή ή Παυλίνα νόηθη και να κατοικήη μαζί μου. Δέ θέλω ούτε αυτή ούτε ή περιουσία της να γίνονιν λεία έθνός άθλιού Ιταλού τυχοδιώκτη.

Αυτά ήσανε τα τελευταία λόγια που πρόφερε ο δυστυχισμένος. Ο Μαζάρι ήσανε ένα βήμα έξωτός και βγάζοντας άξαφνα, κάτω άπ' το γιλέκο του ένα σιλιέτο το βόθιας με όλη του τη δύναμη στο στήθος του Άντονι, ο όποιος δεν πρόφτασε να τραβηχτεί. Η μύτη του μαχαίρισε τον βρήκε στην καρδιά κι' άμέσως σφαιραίστηκε κάτω νεκρός.

Την ίδια στιγμή που έπεφτε κάτω, το τραγοδι της Παυλίνας κόπηκε στη μέση και ή κραυγή του τρόμου που έβγαλε άντήχησε μέσα σ' όλο το διαμέρισμα... Άπό το πύκνο που έπαίξε είχε δη ή δολοφονία... Δεν ήταν λοιπόν διούλου καταπληκτικό που ένα τέτοιο θέαμα την έκανε να χύση το λογικό της.

Ο Τζένερι στεκόταν σαν άπολιθωμένος μπρός στο έγκλημα, που έματαιώνει πιά την πραγματοποίητη του σχεδίου του της άπαγωγής του Άντονι. Ο Πετρούφ μόνος άπ' όλους, είχε διατηρήσει την ψυχραιμία του. Η κραυγή της Παυλίνας που δεν έπαιαν θά μπορούσαν να τους προδώσουν. Γι' αυτό κι' εκείνος άρχισε προς άθεή και πετώντας της στο κεφάλι μία μεγάλη μάλλινη κουβέρτα την άπόθεσε άπάνω στον καναπέ και τη συγκρατούσε εκεί διά της βίας.

Εκείνη τη στιγμή, πρωσιάστηκε μέσα έγω, σαν έδακνηστή. Κι' ο ίδιος ο άγριος Μαζάρι βλέποντάς με τάχατε. Τότε ο Τζένερι, άπό ένα ένστικτο άυτοσυνηρήτως, συνήλθε κάπως, πήρε ένα πιστόλι και το έδωσε. Μα ο ίδιος ο Τζένερι κατάλαβε πως ήμουν τυφλός και μού έπιασε τη ζωή. Γιατί ο Μαζάρι, μόλις συνήλθε άπό την πρώτη του έκπληξη, θέλησε να λάβω κ' έγω την ίδια τύχη με τον Άντονι Μίρς. Ύψωσε μάλιστα το σιλιέτο του για να με χτυπήη, ένδ ο Πετρούφ, ο όποιος είχε άρήσει την Παυλίνα για να πιάση έμένα, με κρατούσε με το σιδερένιο χέρι μου κερραμένο στο μέρος, όπου είχε πέσει. Ο Τζένερι, βλέποντας πως ήμουν τυφλός, έπιασε το χέρι του Μαζάρι, ένδ όρμίζόταν, ότι μπροστά του τουλάχιστον δε θά γινόταν και δεύτερο έγκλημα.

Ο Πετρούφ τάχθηκε με το μέρος του Τζένερι, ένδ ο Μαζάρι, μορμουρίζοντας, άνγκάστηκε να ύποχωρήτη. Τα πάρα κάτω σάς τά έχω διηγήθη.

Γιατί ο Τζένερι δεν κατάγγειλε το έγκλημα στις άρχές; Ο φόβος μήπως ένοχοποιηθών συγκράτησε έξ άλλου ήσαν βέβαιος, ότι με τις άναγκαιές θά έξικριβύθοντο ή κατάχρησις της κληρονομίας του Άντονι και της Παυλίνας και θά καταδικάζόταν. Άκόμη είμαι σχεδόν βέβαιος, ότι αύτός και ο Πετρούφ θεωρούσαν τη ζωή ενός άνθρώπου ως όχι και τόσο σπουδαίο πράγμα. Τα χέρια του δεν ήσαν και τόσο καθαρά άφου, χωρίς άλλο, είχαν διακαμάξει δολοφονίες για πολιτικούς λόγους ή τουλάχιστον είχαν συντελέσει σ' αυτές. Βέβαιος, ότι αν άνακατευόταν στη μέση ή Δικαιοσύνη δεν

θά είχαν τίποτε να έλπίζουν, έγιναν ένα με το Μαζάρι και προσπάθησαν ν' άποκρούουν τά ίχνη του έγκλήματος.

Το πρώτο πράγμα που είχαν να κάνουν ήταν ν' άπαλλαγούν άπό μένα. Ο Πετρούφ — γιατί ο Τζένερι δεν ήθελε να μ' άφήσει στα χέρια του Μαζάρι — βγήκε και βρήκε ένα άδογοποιημένο άμάξι. Ο άμάξις, άφου συμφώνησε μία καλή τιμή, δέχτηκε να του το παραδώη για μία ώρα. Ήταν άκόμη νύχτα, γι' αυτό και με κατέβασε άπό το σπίτι και με μετέφερε μέσα στ' άμάξι χωρίς να τον άντιληφθί κανείς. Ά το μέρος μου δεν ύπήρχε κανένας φόβος, γιατί, όπως θά θυμάτε, μού είχαν δώσει ναρκωτικό. Κατόπιν με άφησε σ' ένα άπόμειρο δρόμο και άφου παρέδωσε το άμάξι στον ιδιοκτήτη του, γύρισε και βρήκε τους συννεόχους του.

Όσο για την Παυλίνα, ή κραυγές της είχαν πάψει σιγά-σιγά και έμεινε ξαπλωμένη σε μία ληθαργική κατάσταση. Αυτή άποτελούσε για τους δολοφόνους τον σπουδαιότερο κίνδυνο. Έπί του παρόντος, δεν είχαν τίποτε άλλο να κάνουν παρά να την μεταφέρουν στην άμαρμή της και να την άφήσουν εκεί υπό την έπιβλεψη της; γοηιάς Τερέζας. Ός ότου θά έτυπούσε, θά είχαν οξεφθί τι μέτρα έπρεπε να λάβουν σχετικάς μ' αυτή.

Η πιά σπουδαία του φροντίδα εκείνη την ώρα ήταν πως ν' άπαλλαγούν άπό το πτώμα του θύματος. Λάφοροι τρόποι προτάθηκαν και συζητήθηκαν. Τέλος άποφάσισαν ότι το όποιο ήταν πολύ άπό μένα και πολύ επικίνδυνο. Ό τόσο άτοφάσισαν να το πραγματοποιήσουν.

Άμέσως λοιπόν, το πρωί της άλλης ημέρας έστειλαν ένα γράμμα στο σπίτι του Άντονι, στο όποιο έγραφαν ότι ο νέος Μίρς είχε προσβληθεί έξαφνα άπό μία σοβαρή άρρώστια και ότι βρισκόταν στο σπίτι του θείου του. Αυτό το έκαναν για να προλάβουν τις άναζητήσεις εκ μέρους του προσωπικού του θύματος. Συγκεκριμένα έφτιαξαν ένα πλαστό πιστο τοιμηκό θανάτου του Άντονι Μίρς, ύπογεγραμμένο με τώνομα άνυπόρκτου γιατρού. Ένα φέρετρο παρηγγέλλη για τη νύχτα σ' έναν έργολάβο κηδεών. Το πτώμα άπέτιθη, παρουσιά ο Τζένερι στο φέρετρο, χωρίς να γίνονιν ή συνθημιμένες διατυπώσεις. Έξηγησαν το πράγμα στον έργολάβο λέγοντας ότι έπίσημη κηδεία θά γινόταν στο έξωτερικό. Έπειτα, με τη βοήθεια πλαστών πιστοποιητικών, κατώρθωσαν να ξεφύγουν άπό τις άταραίτες διατυπώσεις και σε δύο μέρες, οι τρεις συννεόχοι, φορώντας πένθημα ρούχα, έφωγγαν για την Ιταλία μαζί με το φέρετρο. Όταν έφτασαν εκεί, έθαψαν το νέο στην πόλη που είχε πεθάνει ή μητέρα του, στο πλάι της, και έγραψαν στον τάφο του τη χρονολογία του θανάτου του και το όνομά του. Η μόνης άνησιχίες που τους έμειναν τώρα ήταν άπό μέρος της Παυλίνας.

Ό τόσο όταν ή Παυλίνα συνήλθε δεν έκανε καθόλου λόγο για την τρομερή σκηνή στην όποία είχε παρευρεθί. Το παρελθόν είχε σβήσει πιά άπό τη μνήμη της. Σύμφωνα με τις όδηγιες που είχα, ή Τερέζα την έπηρε και την έπηρε στο θετό της στην Ιταλία. Τότε ο Τζένερι άντελήφθη, ότι το έγκλημα είχε στερήσει τον άδελφό της ζωή; του και την άδελφή του λογικού της.

Ο καιρός περνούσε μα ή κατάσταση της; Παυλίνας δεν μετεβάλλετο. Η γοηιά Τερέζα την έπεριποιείτο στο Τουρίνο. Ο Τζένερι που δεν είχε μόνιμη διαμονή, έβλεπε ανάνις την άνηψιά του. Ομάς την έβλεπε ευτυχώς μέσα του ή άνάμνησις εκείνου τον όποιο ήθελε σιγά-σιγά να λημονήση. Η διαμονή στην Ιταλία δε φαινόταν εύχαιριτη στην Παυλίνα. Ο Τζένερι, που ήθελε να την άπομακρύνη, συγκατένευσε να φύγη με την Τερέζα στην Άγγλία. Είχε πάει στο Τουρίνο, την ή ήρα που είδα την Παυλίνα για πρώτη φορά, για να φροντίση για την άναχώρη μ της άνεσιχίας του. Ο Μαζάρι την είχε συνοδεύσει. Μόλον που ήταν μουσεκιμένος άπό το αίμα του άδελφού της, δεν είχε παρρητηθί των έρωτικών του προθέσεων. Ήθελε να παντρευτή την Παυλίνα, παρ' όλη την διανοητική της κατάσταση. Είχε μάλιστα άπειλήσει το Τζένερι, ότι θά την έκλεβε και θά την έκανε δική του. (Άκολουθεί).

Ο Πετρούφ με κατέβασε άπό το σπίτι και με μετέφερε στο άμάξι χωρίς να τον άντιληφθί κανείς.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΟΣ

ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ..

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ...»

Τό πλέον κισθηματικό, τό σπαρρακτικότερο και γοητευτικότερο των μυθιστορημάτων.